Hallihallå!!

Nu har jag varit min fösta vecka i Sverige och det känns jättekonstigt. Självklart var det fantastiskt att träffa familj och vänner här igen. Och till värmen dessutom!! Men när jag kom tillbaka så kändes det nästan som om jag aldrig hade åkt. Tänk vad fort man kan komma in i vardagen igen, det är nästan läskigt snabbt, tycker jag iallafall. Min största svårighet har och kommer att vara, att tillåta mig själv att ha min tro synlig. Att inte lägga bibeln i skrivbordslådan, inte byta samtalsämne när det väl kommer ett samtal om tro och framför allt att fortsätta be. Utan att låta något vara i vägen för det.

Min tid i Ecuador har varit helt otrolig, jag är så tacksam och fortfarande förbryllad över att just *jag* har fått åka. Om någon för några år sen, skulle ha berättat för mig att jag skulle åka som volontär ett halvår i Ecuador, hade jag inte trott det. Lilla jag som inte tycker om att ta plats, aldrig känner mig tillräcklig och inte heller har någon i min familj som åkt dit. Nej, jag skulle nog ha tvivlat och om någon dessutom skulle ha berättat att det skulle vara via kyrkan. Då skulle jag ha skrattat och förklarat att det inte skulle hända.

Tänk att jag har gjort nästan allt jag inte trodde jag kunde… Tillslut blev jag så modig att jag vågade titta i backspegeln och säga förlåt till mitt gamla jag. För jag har tryckt ner mig själv så otroligt mycket, under hela mitt liv. Men idag har jag börjat bygga upp mig ordentligt. Idag ser jag mig själv i spegeln och ler, för jag är stolt. Jag är stolt över varje samtal, varje ny lärdom och varje misstag. För hur ska man lära sig om man aldrig gör fel.

Det här brevet är väldigt personligt, men oroa dig inte, om du är nyfiken på vad jag har gjort så kommer jag komma och berätta om det i kyrkorna som får det här brevet. Men jag känner att jag ville skriva ett brev, inte bara till mig själv och dig som vill läsa det. Utan även som ett tack till Gud. För det är genom honom jag har fått möjligheten att göra det här.

Han visste vart jag behövde åka och vad jag behövde göra där. Han visste till vilken familj jag behövde komma och vilka människor jag behövde lära känna. Även om jag vet att han är mäktigare än vi kan förstå så förundras jag över att han ändå ser var och en av oss. Att han hjälper var och en och på ett så perfekt sätt.

Så även om jag har mycket att kämpa med här i Sverige så vet jag att Gud aldrig kommer att tvivla på mig eller släppa min hand. Och det är dags att jag börjar lita på det. För det räcker inte med att veta att han finns, jag måste tro på att han kommer hjälpa mig också. Jag ska inte bara be om hjälp utan även låta honom hjälpa mig. För om det är något jag lärt mig under min tid i Ecuador är det att det är mer än okej att be om hjälp och att det är fint att få ta emot hjälp.

Som avslut på mitt korta brev skulle jag vilja tack er för all hjälp jag har fått, både i bön och ekonomiskt. Det har varit så fint att få svar på mina tidigare brev och att veta att ni har bet för Ecuador och för mig. Tusen, tusen tack!! Jag är så taggad på att få vara med och be för nästa person som åker ut som volontär eller missionär, nu när jag själv har fått känna på det stödet.

Jag har tre böneämnen som jag skulle vilja skicka med:

- För att dom sjuka och nyopererade ska läkas och ha råd att betala för sina behandlingar.
- För barnen och församlingen i Sardinas, att dom aldrig ska tappa hoppet
- För min familj i Ecuador, att Gud ska ta hand om allt som är tufft och för nästa kapitel i deras liv.

Tack för att ni följt med på min resa och hoppas att vi ses snart 😊